

2021/3

r1.0c

Poutník

časopis Obce unitářů v Brně

Deset rad podle N. F. Čapka

1. **Žijte jednoduše.** Žijte prostě, abyste měli málo potřeb. Nedělejte si zbytečné starosti, zvláště cizí si nepřipouštějte. Buďte spokojeni s tím, co máte.
2. **Nelpěte na hmotných věcech.** Mějte na paměti, že hmotné věci jsou pomíjivé. Zajímejte se o věci hlubší, víc získáte. Zachovejte si vnitřní svobodu.
3. **Žijte krásou.** Nezapomínejte na krásné, radostné okamžiky, ale zapomeňte na smutné, nepříjemné. Zbavte se zloby, zášti, nenávisti a odpouštějte těm, kdo vám ublíží. Za dobro buďte vděční, nezapomínejte na ně.
4. **Žijte přítomností.** Pravý život je to, co prožíváte právě nyní. Budoucnosti se nebojte – věřte v ni. Na stáří nemyslete a na minulost příliš nevzpomínejte.
5. **Buďte tvůrčí.** Nezahálejte a stále se něčím zaměstnávejte. Buďte tvořiví, stále se učte a vzdělávejte.
6. **Hledejte krásu.** Těšte se z krásných věcí, přírody, hudby, literatury a jiných umění. Krása je potravou duše.
7. **Radujte se.** Udržujte se v dobré náladě. Pěstujte humor a pamatujte, že veselá mysl je půl zdraví a půl krásy.
8. **Mějte rádi lidi.** Mějte lidi rádi a lidé budou mít rádi vás. Pomáhejte druhým! Více než na své trápení myslíte na to, jak udělat radost druhým. Nemůžete-li o druhých mluvit dobře, raději mlčte.
9. **Buďte skromní.** Zachovejte si střídmost a ve všem buďte umírnění.
10. **Mějte víru.** Dbejte o vaši víru v Boha – Nejvyšší Moudrost. Uvědomujte si její přítomnost v sobě i ve všem.

OBSAH

r 1.0c

Celostátní sněm NSČU v Brně (<i>Rev. Mgr. Jarmila Plotěná</i>) _____	2
Žijeme na kouli (<i>ThMgr. Milan Klapetek</i>) _____	4
Jak zabít člověka vyláčením (<i>ThMgr. Milan Klapetek</i>) _____	10
Pravda je uvnitř, nikoli venku (<i>Bc. Daniel Novotný</i>) _____	13
Spisovatel (<i>PhDr. Radovan Lovčí</i>) _____	14
O posmrtném životě (<i>Bc. Daniel Novotný</i>) _____	24
Básně (<i>Bc. Daniel Novotný</i>) _____	26
Člověk hledá všelék (<i>Rev. Mgr. Jarmila Plotěná</i>) _____	28
Otec (<i>Bc. Daniel Novotný</i>) _____	29
Jít dál (<i>Mgr. Anna Vachudová</i>) _____	30
Komentář k básni jít dál (<i>Rev. Mgr. Jarmila Plotěná</i>) _____	31
Zajímavé výroky z brněnské unitarie (<i>Magda Pulicarová</i>) _____	32

Doprovodné fotografie:

Archiv Jarmily Plotěné

(titulní strana obálky – slunečnice, s. 30 – bouře, s. 24 zvonek)

CELOSTÁTNÍ SNĚM NSČU V BRNĚ

Vítejte opět po létě, i když dosud nikoliv po epidemii, ba ani v jednoduché době. Inu, vítejme všichni v nejistých časech. Taková doba vyžaduje více než jindy moudrost, moudrá řešení, moudrá rozhodnutí. Taková bývají často velice individuální, což v lidstvu začíná uzrávat, lidé to tuší, nějak začíná být jasné, že na problémy doby globalizace není jediné globální řešení. Vidíme proto kolem sebe velké množství přístupů, mnoho různých názorů. Skoro by se dalo říct, že „ani dva se úplně neshodnou“.

Taková „individualizace za doby globalizace“ není pro člověka nijak velkým štěstím, je proto více než kdy jindy třeba nezůstat, pokud možno, jen „ve své ulitě“ a přes různý přístup k dané situaci nezůstat osamocen, zachovat si společenství a nějakou formu setkávání, nových myšlenek nabývání a svého světa prožívání sdílení nebo jen společného pobývání, rozjímání a mlčení.

Všechny tyto možnosti setkávání jsme doposud v naší těžko předvídatelné době vyzkoušeli. A tak jsme se částečně scházeli osobně, částečně po Zoomu, vyměňovali si maily, telefonovali si, společně meditovali a všestranně se podporovali. Sdíleli jsme spolu atmosféru svátků během roku, připomínali si významná výročí a upozorňovali se na aktuální události a zajímavosti, povzbuzovali se na duchovní cestě. Snažili jsme se tak zachovat cenné a jemné předivo vzájemnosti, které tvoří přátelství a spojuje nás v obec.

Možná jsme si výrazněji než jindy uvědomili, čím že se skupina přátel s duchovními zájmy liší od obce, která je součástí nějaké náboženské společnosti. A liší se vůbec něčím? Určitě a výrazně: hlavně společnou tradicí, tím, že je součástí většího celku a jistě také zodpovědností ve vztahu jak k tomuto celku, tak k sobě samé, k tomu co považuje za cenné, neboť obec netvoří jen lidé jako jednotlivé osoby, ale jistý poklad, třeba nenápadný, avšak existující, životem obce prostupující, podporující obec silou charismatu či požehnání. Tak ze zpětného pohledu bývá stopa působení obce jako celku v daném místě často výraznější, než stopa působení skupinky přátel, i když mohou existovat, samozřejmě, výjimky. Lidé se jistě sdružují pro dobu tohoto svého života. Málokdo činí svá běžná rozhodnutí pod zorným úhlem paměti přesahující dobu jeho pobytu na tomto světě. Většina lidí nemá takové ambice a o nic takového proto neusiluje. Avšak existence obce, už tím jak si její členové po dlouhá

období předávají štafetu, bezděčně, zcela přirozeně vytváří výraznou, nesmazatelnou stopu zejména v místě svého působení. Tak vzniká paměť obce, její specifická atmosféra a tradice, z toho důvodu také jistý závazek, zodpovědnost.

Při běžném životě obce si tyto skutečnosti příliš neuvědomujeme, jsou pouze nějak latentně přítomny, avšak naléhavěji vyvstávají za neobvyklých situací, v dobách problémů nebo krizí, také u příležitosti nějakých významných výročí nebo událostí.

V případě brněnské obce se všechny tyto příležitosti spojily: celospolečensky doba je neobvyklá, doposud stále poněkud krizová, s těžko předvídatelným vývojem. NSČU za rok oslaví sté výročí od založení (r. 1922) a v nejbližší době, to jest **od pátku 24. září do neděle 26. září se koná významná unitářská událost: první celostátní SNĚM NSČU V BRNĚ v hotelu OREA Congress Hotel Brno, (bývalý hotel Voroněž), Křížkovského 458/47, 603 73 Brno, Pisárky, v kongresové hale D a salonku v prvním patře. Zajímavý doprovodný program začíná v pátek v 19:00.**

Delegáti obdrželi sněmovní knížečku, v níž se dočtou, že Sněm má letos v záhlaví JDEME DÁL! Sněmovní texty obsahují kromě jednotlivých zpráv a materiálů, o nichž se bude hlasovat, rovněž **pokyny vzhledem k mimořádným opatřením kvůli ochraně zdraví stanoveným ministerstvem zdravotnictví a to:**

Pro sněm platí podmínky pro konání kongresů a vzdělávacích akcí v prezenční formě ve vnitřních prostorech, konkrétně:

Vzdálenost přítomných od místa určeného pro vystupující musí být nejméně 2m.

Účastnit se nesmí nikdo, kdo vykazuje klinické příznaky onemocnění covid-19 anebo nespĺňuje následující podmínky:

- delegát (nebo host) absolvoval nejdéle před 7 dny (tj. nejdéle 19.9. 2021) RT-PCR vyšetření na přítomnost viru SARS-CoV-2 s negativním výsledkem, nebo
- absolvoval nejdéle před 72 hodinami (tj. nejdéle 23.9. 2021) POC test na přítomnost antigenu viru SARS CoV-2 s negativním výsledkem, nebo
- byl očkovan proti onemocnění covid-19 a od ukončení plného očkování uplynulo nejméně 14 dní,
- nebo prodělal laboratorně potvrzené onemocnění covid-19 s příslušnou dobou izolace a od pozitivního testu na přítomnost viru SARS-CoV-2 neuplynulo více než 180 dní, nebo
- na místě podstoupí s negativním výsledkem preventivní antigenní test povolený Ministerstvem zdravotnictví k použití laickou osobou.

Za těchto podmínek jsou hosté vítáni.

Děkujeme všem za pochopení a ochotu přizpůsobit se podmínkám a podpořit tak naši společnost a přejeme všechno dobré a nadějně v naší složité době.

Jarmila

ŽIJEME NA KOULI, je dobré to vzít na vědomí ...

ThMgr. Milan Klapetek

Náš dnešní jubilant Johann Carl Friedrich Gauss je pochopitelně těžký kalibr. Takové starosti, jako zda lze každou racionální funkci s jednou proměnnou rozložit na reálné faktory prvního nebo druhého stupně, ty sice každého z nás napadnou, někdy i několikrát za den, ale většinou je odeženeme jako dotěrnou mouchu. Je či není-li náš svět euklidovský, o to se jednou, vzpomínám, strhla po půlnoci hádka v hospodě ve Velkém Tresném, ale už ani nevím, kdo to tehdy vyhrál. Jenom vím, že Galileo Galilei jednou řekl, že jeho jedinou jistotou je, že ať se stane cokoliv, součet úhlů v trojúhelníku bude vždy 180° . Nu, a právě o to jde, maestro, vono ani to tak úplně neplatí! Zkuste si namalovat trojúhelník na meloun, a uvidíte, že jste se svou jedinou jistotou v háji. Ta vaše jistota, ctihodný Galileo, vyplývá z toho, že neznáte jiný než euklidovský svět, kde je všechno jasně a na rovinu! Nevím, zda v Euklidově době už byly k mání melouny, ale koule určitě byly, ale asi se tomuto géniovi nezdály na nějaké malování dost pohodlné a příhodné. Gauss tedy objevil a na světlo vynesl tu důležitou okolnost, že náš svět není (jenom) euklidovský, není to svět, ve kterém absolutně platí jednoduché geometrické zákony a ve kterém jedním bodem lze vést pouze jednu rovnoběžku k dané přímce.

My však většinou ještě stále žijeme v euklidovském jednoplošném světě jednoduchých geometrických a jiných formulek, které jsou zdrojem naší životní jistoty. Přímka je nejkratší spojnice dvou bodů, jedna a tatáž věc nemůže zároveň nějaká být i nebýt, a podobně. A tu najednou přijde kurnavirová krize a přinese věci, se kterými si euklidovský svět školometské geometrie neví rady. Důkazem toho je text, který mně přišel

rovnou z několika stran a který vám jistě přistál v mailu rovněž. Měl to být důkaz něčí nekompetentnosti, ale spíše to dokazuje omezenost člověka, který to psal a kterého to tak rozhodilo. Alespoň kousek z onoho textu na ukázkou:

1. Nesmíte ze žádného důvodu opustit dům, ale pokud máte důvod, opustit dům můžete.
2. Roušky vás proti viru neochrání, ale stejně byste je měli nosit, protože mohou zachránit život, ale nemusí fungovat, ale jsou povinné, až na výjimky.
3. Obchody budou zavřené, kromě obchodů, které zůstanou otevřené.
4. Nesmíte chodit do práce, ale můžete si sehnat jinou práci a chodit do té.
5. Neměli byste chodit ke svému lékaři nebo do nemocnice, s výjimkou, když tam jít musíte, ovšem pokud vám není tak zle, že tam jít nemůžete.
6. Ten virus zabíjí lidi, ale nebojte se. Zabije jen zranitelné lidi, ale může postihnout i ty, kteří se za zranitelné nepovažují. Je možné jej potlačit a kontrolovat. Někdy. Ale někdy způsobí globální katastrofu.
7. Rukavice nepomohou, ale mohly by, takže je někdy noste anebo, pokud to z nějakého důvodu nelze, pak nemusíte.
8. ZŮSTAŇTE DOMA, ale je důležité chodit ven.

Připouštím, že se mně to, jak je to tu zde podáno, možná v první chvíli také zdálo být tak trochu nesmyslně absurdní, komické a legrační. Ale pak se ozval filosofický brouk v hlavě a začal na tomto prvním dojmu hlodat. A rovnou mne navedl k jedné pasáži z knihy čínského myslitele Lin Jutanga „Můj národ a má vlast“ (Borový, Praha 1938) ve které autor osvětluje povahu čínského člověka a čínské kultury. Doporučuji každému. Tam se na straně 79 – 85 píše o čínském smyslu pro humor. Píše se tam, že Číňan nebere vážně ani pohřeb (dokonce ani svůj vlastní), a tím méně politické programy a úřední výnosy. To, že je nebere vážně, způsobuje, že je schopen zachovat vnější formu, ale necítí se jimi svázán a zbaven svobody. Proto také na rozdíl od Evropana neprovozuje a odmítá vzpouru a rebelii, protože se necítí ničím nijak vnitřně absolutně svázán a je hotov najít způsob, jak vyhovět vnějšímu požadavku, ale zůstat v nezbytné či přiměřené míře sám svůj.

Lin Jutang to dokládá těmito příklady: Kuomintanská vláda v Nankingu zakázala čínským ministrům mít úřadovny v cizích koncesích, tedy ve čtvrtích, obývaných cizinci. To by bylo ovšem pro ty, kteří bydleli

třeba v Šanghaji, zdrojem nepředstavitelných potíží a mnoho lidí by v té souvislosti přišlo o místo. Čínští ministři se však ani nezprotivili nankinskému rozkazu, ani nežádali, aby byl odvolán, protože je pro ně nepříjemný a nerealizovatelný. Žádný čínský profesionální úředník by nikdy nedovedl takovou námitku sestavit tak, aby se neprotivila konfuciánské úřední etice a také aby to nevypadalo nevlastenecky. Vyřešili to úplně jednoduše tak, že nazvali své úřadovny „Obchodní inspektoráty“ a vyměnili tedy jen cedulky na svých sídlech. Ničí čest nebyla dotčena a toto řešení přijala i nankinská vláda. Něčeho takového euklidovští Evropané, jak píše Lin Jutang, nejsou schopni. V některých čínských městech byly křesťanské misijní školy, a ty byly novou čínskou vládou (ne komunisty, Kuomintangem) vyzvány, aby se nechaly registrovat. K registraci bylo vyžadováno, aby taková škola pověsila v aule Sun Jatsenův obraz, formálně vyškrtla z programu výuku náboženství a v pondělí aby se vždy konalo jakési vzpomínkové shromáždění. Lin Jutang píše, že „hloupá poctivost západnického ředitele“ způsobila, že škola nebyla zaregistrována. Dle Lin Jutanga měli pověsit předepsaný obraz a vypustit jednu jedinou větu ve školní osnově podané na úřad a vše mohlo v klidu běžet dále úplně tak, jako předtím. Nevím, jak to bude kdo z vás vidět a hodnotit, ale já myslím, že pro školu, která je trpěna v cizím kulturním prostředí, pro školu, kterou lze docela snadno vidět jako vyslankyni světa, který Číně neudělal nikdy nic dobrého, je onen postoj západnického ředitele dost podivný. Já bych řekl, že to je euklidovská zabejčilost. Ano, právě ta samoúčelná, sebeuspokojující západnická jednoplošná zabejčilost, ta není schopna vidět věci v širším kontextu, který ony jednoduché euklidovské roviny tak nějak a poněkud „rozvlňuje“.

Tento rys čínského myšlení ke mně promluvil i z jiné události, o které jsem četl opět někde jinde. Anglický vyslanec měl předstoupit před čínského císaře. K takové události se vztahoval přísný ceremoniál, vyžadující od onoho vyslance poklonu „ke-tou“, což znamenalo pokleknout a dotknout se čelem země. Problém byl v tom, že vyslanec anglického krále se podle anglického protokolu nesměl v žádném případě před nikým takto pokařit. Situace byla pro anglickou deputaci neřešitelná a byli z toho úplně vedle, což na nich bylo vidět. Jeden Číňan od dvora si toho všiml, ptal se, co se děje a Angličané mu o této zásadní překážce řekli. Číňan nehnul ani brvou a poradil jim: „Nic se neděje, vždyť to nemusí dělat pan vyslanec, zaplaťte komukoliv z nás a on tu úklonu udělá za něj!“ Tak i učinili, a vše proběhlo bez újmy na ceremoniálních

předpisech obou stran. A ještě jedna historka, tentokrát vzpomínka českého studenta z které si čínské univerzity, otištěno kdysi v článku v časopise Nový Orient. Onen student vzpomínal, jak jim bylo při slavnostní imatrikulaci mimo jiné sděleno, že je zakázáno se nechat někde zaměstnat, tedy najít si nějakou brigádu. Pár dní nato tohoto studenta potkala na chodbě pracovnice studijního oddělení, a to dokonce právě ta, která jim ten zákaz slavnostně sdělovala. Ta tohoto studenta oslovila, a řekla mu, že kdyby se chtěl nechat někde zaměstnat, aby se s ní poradil, aby ho někde neošidili. Podle Lin Jutanga je u Číňanů tato schopnost respektovat zákony a řády, řekněme, flexibilně, dána humorem. Díky Bohu, že je někde na světě takový konstruktivní humor!

Nosím tyto vyčtené historky dlouho v hlavě, a popravdě řečeno, moc jsem nevěděl, co s nimi, až mně teď přišly tyto kurňavírové texty, které asi většině populace rovněž nějak nejdou do hlavy a nechápe je, jinak by se to neposílalo křížem krážem. Tu se mně rozbřeslo! Vážení přátelé, náš problém je v naší euklidovské jednoplošnosti, která je založena na několika jednoduchých, skoro geometrických postulátech. Určité jednání je v tomto smyslu buď dovoleno, a pak se může, nebo je zakázáno, a pak se nesmí. Ano, někde to tak platí, ale v prostoru samotného života, řeknu-li to tak, s tím nevystačíte. Jenže, zde je právě ten problém – my známe pouze ono euklidovsky přímočaře jednoduché „zakázáno!“ nebo „dovoleno!“. Jak ale říci toto: „Prosíme vás nevycházejte z domu, pokud možno, avšak máte-li skutečně vážný důvod, pak samozřejmě vyjít můžete.“ Úřední jazyk takovou konciliantní dikci vůbec nezná, a kdyby to úřad takto naformuloval, bude to pro srandu králíkům. Myslím, že Číňan, jak mně ho představuje Lin Jutang, by to právě tak pochopil, že právě to je pro něj obsaženo už v onom zakazu: „Je to zakázáno, krom situací, kdy je potřeba to udělat“ Našinci se, je-li řečeno „je zakázáno!“ rozdělí na nestejně velké skupiny. Jedna, asi o dost menší, se bude zakazu držet zuby nehty, i kdyby šlo o život, a budou totéž nekompromisně vyžadovat i od ostatních. Ta druhá, o poznání větší, ta nebude nijak zkoumat, proč ten zákaz je nebo k čemu to je, ale prostě už nějak ze zásady bude zákaz porušovat, vycházet dokonce víc než obvykle a než je třeba, a ještě při tom práskat dveřmi, aby to bylo široko daleko vidět a slyšet, jak on je statečný! A pak je tu jistě i ta neurčitá množinka lidí, kteří jednoduše nebudou vycházet, pokud to není nutné ... Dost možná, že ji tvořím pouze já ...

S takovým euklidovsky jednoplošně myslícím materiálem se věru těžko rozumně pracuje! A asi je to ještě horší, než jsem myslel. Obávám

se, že právě ten člověk, který by si tak po čínsku řekl: ten zákaz je správný, asi vědí, co dělají, podporuji ho, ale je jistě míněn tak, že nemám vycházet více, než je nezbytně nutno, je spíše vzácný než běžný. Co se však stane, když sama vrchnost současně se zákazem poměrně neurčitě a neeuklidovsky benevolentně sama naznačí, že jsou-li dobré důvody, je i to zakázané dovoleno, aby nemusel mít někdo špatné svědomí, když tedy zvolí onu konciliantní formu? Stane se to, že poddaní (původně i včetně mne) to naprosto nepochopí a neocení, ale naopak: vezmou jako důkaz něčí nekompetentnosti, nekonceptnosti, nelogičnosti, nedostatku jasného plánu a asi tuctu dalších smrtelných hříchů, a bude to kolovat po internetu.

Nám chybí onen laskavý, konstruktivní humor, který je nezbytným doplňkem jakéhokoliv Řádu! Uplatněním tohoto humoru si člověk může zachovat důstojnost a integritu, přitom vyhovět normě a nalézt způsob či prostor pro to, aby naplnil i ty požadavky mnohotvarého života, které by absolutním uplatněním nějaké normy přišly zkrátka. Můžete si říci, že se zde otevírá prostor pro „nezákonnost“ – bude to však pouze prostor nezbytně nutný a vcelku to s tímto přístupem vyjde lépe, než když početná množina z jakési falešné svobodomyšlnosti okázale ignoruje všechno.

Přemýšlel jsem, má-li náš národ ve své kultuře či tradici nějaký přístup, který by netrpěl onou euklidovskou jednoplošností. A tu jsem si vzpomněl na jeden z nespočtu výkladů postavy dobrého vojáka Švejka, jak ho předkládá katolický teolog Karel Vrána (Smysl pro humor, Křesťanská akademie, Řím 1995). Dobrý voják Švejk (kterému autor nemůže přijít na jméno) je prý nebezpečný tím, že si z rozkazu ne příliš milované vrchnosti sice dělá vrtuli, **ale splní ho!** Autor do toho sice blábolí cosi o nějaké totalitě, ale to není podstatné, to už je prostě takový dobový tik nebo folklór. A jak tentýž autor píše, ona vrchnost (dodal bych: rozumná rakouko-uherská vrchnost!) tomu tak rozumí a bere to, takže tu srandu Švejkovi za jeho poslušnost ochotně a zcela promíjí! Jsem autoru velmi vděčen, že veden sice ušlechtilou snahou mi Švejka naprosto znechutit, mně ho učinil ještě sympatičtější, a nyní chápu i tento jeho další rozměr. A tu je zde další objev – pokud vezmeme ten kurňavírový text takto, jako připomenutí oné neeuklidovitosti našeho světa, která je naším osudem, připomenutí, které je v jádru srozuměním, pak je to vlastně naprosto v pořádku, a měli by si to přečíst všichni!

Náš svět je neeuklidovský. Žijeme ostatně na povrchu koule, nikoliv na euklidovské rovině! Ten rozdíl je zásadní. Zatímco o bodu, pohybujícím

se v euklidovské rovině můžeme spolehlivě prohlásit, zda se od jiného bodu na téže rovině vzdaluje nebo se k němu přibližuje, na kulové ploše to nejde! Vzdalující se bod se zároveň přibližuje, a naopak! Myslím, že to platí v nespočtu neeuklidovských oblastí, jakou je například právo. „Summum ius, summa iniuria“ – nejvyšší právo je zároveň nejvyšším bezprávím, a takové podobné záhady bychom našli všude možně, a vysvětlit to lze tím, že, nejstručněji řečeno, se to neodehrává v rovině, ale na kouli nebo kdoví čem úplně nedefinovatelném! Zjednodušujeme si to ovšem tak, že tu neeuklidovskou plochu a vše na ní převádíme do přehledných jednoduchých rovin mapového listu. Už to je jakási šalba. Vždyť my, kamarádi, žijeme ve lži! Logika a pravítková jasná geometrie, tyto euklidovské ctnosti jsou nepostradatelné, ale platí pouze odtud potud! Je to pomůcka, do které si pro snazší pochopení převádíme ten šišatý a neuchopitelný svět. Malér je v tom, že každý si tu svoji euklidovskou rovinu představí jinak, a i když jemu to v ní dokonale systémově štymuje (co by neštymovalo, to nevidí), ale nemůže se nijak srovnat s druhým, který si ten svět zeuklidizoval o trochu jinak, ale tomu to také v jeho očích dokonale štymuje! To je pozadí onoho pŕtuctu politických učení, která jsou vlastně převodem multidimenzionální a neuchopitelné pestrosti tvarů a aspektů lidského života a společnosti do pěkné roviny, na které lze všechno řešit pravítkem a kružítkem. Každé si ovšem tu svoji rovinu namalovalo jinde a jinak ... S neeuklidovským světem si věda moc neví rady, a dotáhla to nejdále v Einsteinově teorii relativity. Co si však s onou neeukleidovskou komponentou našeho bytí naopak poradit dovede, to je pouze humor a náboženství. Ty ale pro změnu nejsou převoditelné do euklidovských rovin a vzorců, a když, tak za cenu ztráty své podstaty a funkce.

Ano přátelé, tak to je! Vycházet nesmíme, krom případů, kdy z nějakého důvodu vyjít potřebujeme. Určitě a vždy je to tak, krom případů, kdy je to jinak. Na tom přece není vůbec nic divného, tak to berme, tak to platí! Krom několika nesčetných výjimek, kdy to tak není, pochopitelně. Dostal jsem se od Gausse dost daleko. Mohl bych vám to vysvětlit ještě lépe a podrobněji, ale to byste z toho byli už úplně jeleni! I to je neeuklidovské.

A na závěr si zazpívejte lidovou z Valašska:

Euklide, Euklide, kdo po tobě ide?
Jde po tobě Ajnštajn, o kterém nemáš šajn,
jde po tobě Ajnštajn, o kterém nemáš šajn!
Ale začal to Gauss, na všechno staré ras,
a že né rovinu, ale že kouli máš!
a že né v roviné, na kouli pobýváš!

(omluvte prosím, že nejdu s módou a nemluví v této době o Číně špatně.
To může být tím, že jsem z Vysočiny, tedy Českomoravské. Prostě
Vysočičan ...)

JAK ZABÍT ČLOVĚKA VYLÉČENÍM

ThMgr. Milan Klapetek

Na životě je krásné to, že všechno je jinak, než jak to na první pohled vypadá. To je kouzelná skutečnost, která je zároveň dokonalým zaháněčem nudy a šedi. Stačí se kdekoliv podívat pod pokličku zdánlivě jednoduché a banální skutečnosti a rázem hledíte s vykulenýma očima a máte před sebou možnost i nutnost si v hlavě v některém jejím regálu vše přerovnat.

Všechno začíná obvykle tím, že je člověk svědkem něčeho. To se stává běžně, ale ono jde o to, pochopit onen shlédnutý příběh jako informaci, paradigma, a příslušně ho ošetřit, postihnout podstatu, odstranit nahodilosti a případnosti, pak zařadit a uložit. A přesně to jsem já udělal s jedním vyprávěním, které jsem slyšel ve velkotresenské venkovské hospodě Na Petrově před takovými 60 lety. Tady, je to už dost dávno. Myslím, že to byl nezapomenutelný tresenský rodák Miloš Kovář, zvaný Machour, který tam jednou u piva vyprávěl toto (je dobré dodat, že pracoval jako závozník v tuhových dolech): V oněch tuhových dolech ordinoval některý den v týdnu závodní lékař. Byl to starý praktik, který do „grafitárny“ už léta dojížděl, a který všechny pracovníky v tom závodě znal jak své boty, a znal dokonale i podmínky, ve kterých pracují. Jednou se však stalo, že tento pan doktor šel na dovolenou, či z nějakého jiného důvodu byl delší dobu nepřítomen, a na jeho místo přišel jiný. Nu, a co se nestalo: ten nový pan doktor prý si všimnul, že skoro všichni, kteří s čímkoliv přišli do jeho ordinace, kašlou. Šlechtí ho, že i když si na to nijak nenařikali, všiml si toho, nenechal to tak a rozdával jim přímo hrstmi

pastilky proti kašli. Miloš přímo neříkal, zda a jak moc jim ty pastilky pomohly, ale prý někteří po čase začali chvílemi i povážlivě modrat. To už se ovšem na své místo vrátil původní pan doktor a takřka v mžiku zjistil co se děje. Okamžitě vyslal na všechny strany, do všech provozů závodu výzvu a důrazné varování, ať pastilky proti kašli všichni okamžitě zahodí, a to co nejdál. Udělali to, a sice kašlali znovu, ale už nemodrali. Co se dělo a co se mohlo stát, jim pak pan doktor takto vysvětlil: Vy kašlete, ale to je ve vaší situaci zdravé a nutné. Pracujete v prašném prostředí, prach musíte vykašlávat, a nebudete-li kašlat, udusíte se. To modrání už k tomu mířilo.

Nevím, zda mně Miloš Kovář tu historii vylíčil přesně, ani po těch letech neručím za svou paměť, ale ona základní myšlenka je nad Slunce jasná. Existují stavy, které lze považovat za zdravé a rovnovážné, ale ty stavy mohou být někdy rovnováhou mezi dvěma stavy, které je možno každý sám o sobě považovat za patologický, nenáležitý. A obráceně to platí rovněž – jsou stavy, které by samy o sobě byly patologické, které jsou však součástí nějaké zdravé systémové rovnováhy. Jistě je takového něco možné i v medicíně, že negativní dopad jedné choroby je kompenzován jinou, takže se vše vlastně navzájem vyrovnává. Skoro to svádí až přímo k takové domněnce, zda zdraví není v podstatě nic jiného než stav, kdy všechny choroby se v člověku navzájem dokonale vykompenzují. A odtud vyplývá i ta neuvěřitelná možnost, jako vypadlá z nějaké antické tragédie – vy toho člověka uzdravíte, tedy zbavíte ho té jedné z těch dvou nemocí, ale tím uvolníte pole té druhé, která se rozvine a zabije ho! Je to téma, které je vpravdě hodno pera Sofoklova, a sedět tehdy v té hospodě on, už se to dávno hraje v Národním divadle. Seděl jsem tam ovšem já, takže se to zatím ještě nehraje.

Myslím, že to není situace tak vzácná a kuriózní, jak by se třeba mohlo na první pohled zdát. Ono se nejednou stane, že člověk někde odstraní nějaký nelad, a vzápětí se teprve ukáže, co horšího to drželo v mezích a na uzdě, a co jste právě odbrzdili. Vzpomínám si jak jednou na jedné faře, kde jsem sloužil, vyčníval ze zdi jakýsi nesmyslný hranolek. Odstranil jsem ho, a na druhé straně zdi spadla polička, kterou ten nesmyslný útvar držel na místě. Vážení přátelé, kdo ví, kolik menších či větších pohrom bylo způsobeno tím, že člověk s Hujerovou snaživostí opravuje, odstraňuje něco, „co se mu nezdá“, co mu připadá nepatřičné a škodlivé. Je to běžná situace, že člověk, který někam přijde, vidí situaci svými očima a není nijak divné, že shledá leccos nenáležitým, nepatřičným, zbytečným, škodlivým, a projeví svoji starost i rozhodnost

tím, že to „konečně dá do pořádku“. Jenomže, ono to možná mělo nějakou funkci ...

Když se v řeckém světě objevil Logos, logika, kauzální a systémové myšlení, mnohým se mohlo zdát, že mýtus, ony povídačky, které pletly lidem hlavy předtím, jsou postradatelné a k vyhození. Jenomže, ono i na tom mýtu či náboženství něco visí, i když třeba v jiné místnosti, než kde má náš vědec svoji laboratoř. On si také leckdy ani nemusí všimnout, že někde něco žuchlo na zem, protože to může být od něj dost daleko. Evropské dějiny jsou od samého začátku skoro přímo přehlídkou toho, jak energičtí muži rozdávají líbivé pilulky proti všem možným kašlům a újmám, protože to dílem myslí dobře, a dílem chtějí i dokázat a ukázat, že ten minulý (nebo současný) pan doktor je úplně blbec.

V čínském taoistickém učení je jedna taková pozoruhodnost, kterou je rada „učte se od nefritu!“ Ten nefrit je polodrahokam, mající zvláštní a složitou strukturu. Když chce z toho nefritu někdo něco udělat, musí onu strukturu nejprve náležitě důkladně prostudovat, a teprve potom bude vědět, kde začít, kam uhodit, aby mu vyšlo to, co potřebuje. Teprve když člověk pochopí, jakou funkci či roli hraje to či ono, a jak to spolu souvisí všechno dohromady a navzájem, teprve pak je možná kompetentní a kvalifikovaný v zodpovědně seznaném rozsahu něco někde měnit! Jenže, poznat tu strukturu, to je to. K tomu se váže rovněž jedna moje vzpomínka, tato dokonce z klukovských let. Prostorem našich klukovských her byla industriálně utvářená krajina kolem těch tuhových dolů, oné grafitárny. Bylo tam plno propadů, trychtýřovitých prohlubní, naplněných černou, neprůhlednou grafitovou vodou. A z hladiny takového jezírka vyčnívaly kousky všemožného harampádí, které tam bylo naházeno. A to jezírko jsem už tehdy vnímal jako dokonalý model jsoucná. Ty vyčnívající kousky spolu totiž pod onou neprůhlednou hladinou nějak souvisely, ale jak, to se ukázalo teprve tehdy, když člověk některým pohnul. Zjistil to tím, že se pak pohnul některý ten vyčnívající kousek někde na druhé straně toho rybníčku. Už tehdy se mně zdálo, že tak nějak je to i na tom světě – vše spolu nějak souvisí, ale co s čím a jak, to je leckdy skryto v té neproniknutelné temnotě.

Jak ti kašlající horníci, tak to grafitové jezírko míří k jednomu. Vše spolu nějak souvisí, a člověk to nemusí či nemůže vidět, jak. Kdysi žil člověk s oním vědomím, že svět, tak jak je, je obrazem či součástí nějakého vyššího, dokonalejšího a moudrého božího řádu, který je člověku

přístupný a pochopitelný pouze zčásti a do jisté míry. Z toho ovšem vyplývalo, že i to, co člověku není recht, určitě (nebo alespoň pravděpodobně) má svůj smysl, kterému člověk nemůže rozumět, a proto to má spíše nechat tak, jak to je. Byla to brzda lidské destruktivní (po)tvořivosti, brzda možná někdy trochu příliš utažená. Jenže, přišel nový pan doktor, MUDr. Novověk, nezdálo se mu to kašláním vůbec, a ani nijak moc nepátral po tom, co na tom všechno případně visí a závisí. Na nějaké skryté souvislosti, kterým by on, ON! MUDr. Novověk nerozuměl, totiž on vůbec nevěřil! Rozdal proti tomu pastilky člověkovu přímo posvěceného rozumu, práv a legitimní vůle k změně všeho, co se komukoliv kdekoliv už na první pohled jakkoliv „nezdá“. A myslím, že už tak trochu modráme ...

Člověka je možno zabít i tím, že mu vyléčíte jednu jeho nemoc, která kompenzuje vliv nějaké jiné. Pane doktore, myslel jste to dobře, ale to není těm modrajícím mnoho platno. Ono to tam kdesi pod hladinou, v oblasti vašeho nevědění, bylo s něčím spojeno.

PRAVDA JE UVNITŘ, NIKOLI VENKU

Daniel Novotný

Jak poznat Pravdu o světě? Proč různá náboženství tvrdí každé něco jiného? (A pak se hádají.) Jak je to možné, když „je přece pravda jen jedna“?

Čekáte, že řeknu „pravda je složitější“. Ale naopak – pravda je jednodušší. Je totiž uvnitř, uvnitř každého z nás. Ta Pravda je tak základní, tak prostá, tak „opravdová“, že jí není možno Celou vyjádřit slovy ani symboly. Můžeme pouze použít zástupná označení jako „Bůh“ nebo „Tao“, ale je nevýslovná – dá se zažít, ale nikoli dogmaticky či intelektuálně popsat. Pokud znáte matematiku, vezměte v úvahu třeba číslo π . Je jen jedno, ale pokud byste jej chtěli celé popsat v desítkové soustavě, museli byste napsat nekonečno číslic :)

Co udělám, když zažiju něco a nejsem schopen to vyjádřit slovy? A je to Pravda, tedy chci aby to zažili i ostatní?

Vytvořím aproximaci, čili přibližné vyjádření: nějaký systém, třeba náboženský, který bude Pravdu víceméně přibližně popisovat. Spolehnu se

na to, že lidé z mého popisu budou schopni pochopit „jak to vlastně je“ a díky aproximaci se dostanou k jádru.

Dále vytvořím postup, jak by se měli lidé dostat do toho stejného stavu co já – do stavu Pravdy. Může to být nějaké duchovní či tělesné cvičení, nebo duchovní i tělesné dohromady, nějaká sexuální praktika nebo cokoli jiného.

Tohle všechno je OK – ale musím mít stále na paměti, že jsou to všechno pouze aproximace a cvičení, nikoli holá Pravda sama. Ta je nad veškerá cvičení a nad veškeré aproximace. Mohlo by se totiž stát to neštěstí, že člověk udělá vhléd, vytvoří systém a postup ... a poté zemře. Jeho žáci a nohsledi pak převezmou systém, budou jej papouškovat dál, ale řeknou, že pravdou je on sám a začnou potírat všechny, kteří se systémem nesouhlasí. Tak potom vznikají ony sváry a třenice a dogmatici, kteří úporně střeží svůj svatý systém a umírají v jeho jménu.

Neznamená to, že říkám, že Pravda je nepoznatelná. Naopak – je poznatelná pro každého z nás: ať již v rámci nějaké „vyšlapané“ cesty již fungujících systémů, tak, a zvláště, ve vnitřní práci každého sama na sobě. Nesmíme si však ze systémů udělat zlaté tele a uctívat je místo Pravdy.

SPISOVATEL

Radovan Lovčí

Nathan Awley, čtyřiašedesátiletý holohlavý stařík s pečlivě pěstěnou šedou bradkou, hustým srostlým obočím téže barvy a buclatým rudým nosem, si přehodil nohu přes nohu. Pozvedl hlavu lehce do výše a zhluboka se nadechl. Pak si uvolnil svoji elegantní hnědou vázanku, jež skvěle ladila k jeho obleku cihlové barvy a bílé košili, otočil se doprava a zadíval se ven z okénka právě jedoucího vlaku.

Bylo mu líto, že jej nemůže otevřít. Ve vagonu bylo nedýchatelno. Moderní souprava měla jen umělou klimatizaci a Awleymu se zdálo, že skrze ni ventilovaný vzduch není dostatečně čerstvý.

„Už jen 25 minut a jsem u cíle,“ uklidňoval se v duchu. Mířil na oslavu narozenin své stejně staré švagrové a těšil se na slavnostní hostinu. Vlak právě vjížděl do tunelu. Nathan se znovu zhluboka nadechl a pak si zlostně strhl svoji vázanku, vstrčil ji do kapsy u saka a rozepjal si svrchní

knoflíky u košile. Zdálo se mu, že se mu nyní konečně lépe dýchá. Vzápětí však na něho padla silná únava, a nežli vlak opustil tunel, Awley upadl do krátkého spánku.

Probral se až po několika minutách. Zahleděl se ven z okénka a jeho zrak padl na okolní lesy a louky, kolem nichž se táhla vlaková trať. Dnes mu přišly až neuvěřitelně přitažlivé, jako by byly krásnější nežli obvykle. Zíral na kvetoucí stromy i louky plné pestrobarevných květin a nemohl se vynadívat. A pak mu to teprve došlo. Přejel!

Ano, přejel, protože na trase nic takového být nemělo. Projížděl přece průmyslovou krajinou. Ale tohle byl úplně jiný obraz, než který se mu měl původně naskýtat. Nebo snad nasedl do špatného vlaku? Musí se někoho zeptat a zjistit, jak se věci mají.

Rozhlédl se kolem sebe. Vagon byl zcela prázdný, až na jednu postavu. V paralelní řadě sedadel, sotva dva metry od Nathana, seděl blondatý kučeravý mladík v modrém fraku a s elegantním purpurovým motýlkem u krku.

Usmál se na spolucestujícího a povídá: „Jedete správně, pane. Žádný strach! Jste přesně v tom vlaku, ve kterém teď máte být.“

Nathanovi nedošlo, že dostal odpověď na otázku položenou toliko v duchu, a jen nespokojeně zavrtěl hlavou: „Kdepak mladíku, přejel jsem. Okolí je tu sice krásné, ovšem nepoznávám ho. Přitom touto trasou jezdím už dvacet let. Tedy je jasné, že jedu špatně. Nicméně je to má chyba. Neměl jsem usnout. Ale bylo by od vás velmi laskavé, kdybyste mi mohl sdělit jméno nejbližší zastávky.“

„Následující zastávka bohužel nemá jméno,“ odvětil blondýn. „Ale můžete jí říkat třeba ‚setkání duší‘. Anebo zkusíme vymyslet jiný vhodný název.“

„Haha, zřejmě jste vtipálek, mladý muži. V každém vlaku i na každé zastávce se vždy setkají nějaké duše. Ovšem zastávka má zároveň i nějaký název, podle místa, kde leží, jestli mi rozumíte.“

„V tomto světě je to s polohou všech věcí poněkud složitější, nežli v tom předchozím, na který jste byl zvyklý...,“ začal objasňovat spolucestující, avšak Awley ho nervózně přerušil.

„V jakém jiném světě? Vás si nejspíše někdo najal, abyste si ze mě dělal legraci. Že mám pravdu? Někde tady je schovaná skrytá kamera a některá z komerčních televizí si ze mě právě pořádně utahuje. Nu budiž.“

Odpouštím vám. Převezli jste mně, ale teď už se můžete odmaskovat a říci mi, oč přesně jde a kdo jste.“

„Omlouvám se, pane,“ zarděl se jemně blondýn. „Zapomněl jsem se vám představit. Jsem anděl řešící přestupování spisovatelů a mé jméno je... Vlastně, pro člověka může být obtížně vyslovitelné, ale zjednodušeně byste mi mohl říkat třeba Lenuiealiuviuuigfraluioal... Ne, chápu, je to dlouhé. Můžete mi říkat jenom Lene. Většina spisovatelů mě tak vždy oslovovala a mně to stačilo. Pouze Island'ané zvládají mé jméno vyslovit i v delší verzi, ale vy pochopitelně nejste Island'an...“

„Prosil jsem vás, abyste přestal s těmi legráckami,“ zatvářil se vážně Nathan. „Je to i vzhledem k našemu vzájemnému věkovému rozdílu velmi nezdvořilé a neuctivé. Budu jistě nejméně o tři dekády starší než vy. Že jsem známým britským spisovatelem, není nic tajného. A má tvář je ostatně ve veřejném prostoru široce známá. Ale vy si ze mne namísto seriózního dialogu neustále střílíte a chováte se jako rošťák. Stále nevím, kdo jste!“

Blondýn nešťastně rozhodil rukama a odvětil: „Ale já si nevymýšlím. My andělé nesmíme lhát! Nemusíme samozřejmě říkat vše, abychom nezpůsobovali zbytečně mnoho bolesti, ovšem nikdy nelžeme. To byste mi velmi křivdil. A hlavně, nechci být nezdvořilý, avšak ten starší jsem tady nepochybně já. Pamatuji ještě biblického Adama, proroka Metuzaléma i starého Noa, kteří, jak sám jistě víte, nebyli zrovna vašimi vrstevníky.“

„Možná jste blázen, ale milý,“ opáčil Awley. „Vlastně mě napadá, že díky vám budu mít po dnešku dobrý námět na novou povídku. Ale s další stanicí mi zjevně nepomůžete, ani s jejím názvem, jak vidím. Tak v ní prostě vystoupím a odsud se vydám nejbližším spojením opačným směrem za svou švagrovou. Třeba ještě stihnu zbytek hostiny.“

„Bohužel ne. Vaše švagrová vás již nečeká,“ zmínil anděl a tvářil se posmutněle.

„Jak nečeká?“ utrl se spisovatel.

„Už byla informována vaší manželkou, že nepřijedete. A té zase volal průvodčí z vlaku, kterým jste mířil za švagrovou. Zemřel jste během cesty oním dlouhým tunelem. Vaše tělo nyní převážejí pracovníci pohřební služby do nejbližšího krematoria, kde bude o několik dní později po řádném obřadu zpopelněno.“

„Hloupost!“ zařval Awley. „Vždyť pořád žiju!“

„Ano, lidská duše je nesmrtelná. Je tedy zcela normální, že dál žijete,“ usmál se blondýn.

„Stále mám své tělo!“ namítal dál Nathan.

„Máte jen duchovní tělo. Mé je ostatně podobné. Nyní jste ve světě nepevných forem,“ řekl anděl a zvedl do výše svoji pravačku, aby upoutal spisovatelovu pozornost. Potom si sáhl na hlavu a náhle rukou projel celým svým tělem od hlavy až do pasu a zase znovu.“

„Skvělý trik!“ nedal se zmást spisovatel. „Tak z které jste vlastně televize? Sci-fi miluju. Napsal jsem 15 vědeckofantastických románů. Jste z BB-Five?“

„Zkuste si to sám. Není to trik!“ zaprotestoval anděl.

„Dobrá,“ ušklíbl se Awley. Zvedl do výše svoji pravačku a projel s ní skrze své tělo až do pasu. A pak to pro jistotu ještě několikrát zopakoval...

„Asi máte pravdu,“ přiznal po delší chvíli ticha, nežli konečně přijal na vědomí nevšední informaci...

*

Nathan po nějakou dobu nedokázal vůbec nic říci. Andělovi to nevadilo. Sledoval svého svěřence láskyplným pohledem a ten před jeho zrakem pozvolna johl.

„Takže je konec?“ optal se znovu.

„Jen tělesně, existujete přece dál!“ povzbudil ho Len a ještě více se rozzářil.

„Čili můj poslední román o válkách světů už nikdy nedopíšu, že, pane anděli ... tedy, pane Lene?“

„Nevím, zda se vám bude chtít pokračovat v psaní,“ špitl blondýn a sklopil zrak. „Uvidíte sám. Až to tu trochu poznáte, rozkoukáte se, seznámíte se s místními pravidly, pak se jistě rozhodnete, co dál. Jste ve světě nepevných forem. Dá se tu vytvářet mnoho věcí – a velmi rychle. Také můžete cestovat do skutečných jiných světů, jako duch, a poznávat opravdové mimozemské civilizace v jiných končinách vesmíru. Nebo se přidal k andělské službě a odčinit tak některé své pozemské prohřešky. Případně se můžete připravovat na vstup do ještě vyšších světů, které jsou již ryze mentální a žádné vnější formy se v nich nevyskytují.“

„A není v nich nuda, když jsou prosté forem?“ namítl Awley.

„Naopak, pobyt v nich je pro každého ducha mimořádně povznášející. Ale do nich vás již budou případně provázet jiní průvodci. Já sloužím tady, na přestupní dráze mezi pozemským světem a světem nepevných forem, přičemž se specializuji na přestup spisovatelů.“

„Přestup?“ optal se spisovatel.

„Ano, je to v zásadě přestup. To jen nevědomí lidé si myslí, že smrt je konečná.“

„A pokud jste anděl, proč tedy nemáte křídla?“ zajímalo Nathana.

„Zdálo se mi, že s křídly bych vás zbytečně vylekal. Vzal jsem tedy na sebe civilnější podobu, která vám bude blízká. Před časem jsem přestupoval s jedním africkým spisovatelem a kvůli němu jsem přijal černošské rysy a domorodý oděv. Jsem velmi přizpůsobivý a ohleduplný k potřebám mých svěřenců. Chci, aby se mne nebáli a cítili se po mém boku spokojeně a komfortně.“

„A proč se věnujete speciálně spisovatelům?“ položil další zvědavý dotaz Awley a načepýřil se. „Rozumím tomu správně, že si nás tu také mimořádně považují, podobně jako na Zemi?“

„Ach. To je těžké říci,“ zachmuřil se na okamžik Len. „Prostě jste specifická kategorie duší, která zasluhuje zvláštní péči, a já vás mám při přestupu na starosti.“

„A všechny duše jezdí na druhou stranu vlakem?“ ptal se dál spisovatel.

„Ó nikoli. Jak jsem řekl, jsme ve světě nepevných a proměnných forem. Například váš zesnulý přítel a kolega Finchley, držitel Pulitzerovy ceny, miloval létání letadlem. Vytvořili jsme tedy pro něj dokonalou iluzi leteckého přesunu. A někdo jiný zase jen projde zahradní brankou nebo proletí tunelem a stačí mu to. Ovšem pro duše nadané tak bujnou fantazií, jako jsou spisovatelé nebo umělci, občas vytvoříme pro radost něco lepšího.“

„Chápu. To je od vás milé,“ přikývl Awley, zatímco nenápadně projel svojí pravou rukou skrze stěnu jedoucího vlaku kamsi do prázdna. „A kdeže to tedy vysedáme?“

„Ve stanici ‚setkání duší‘. Na malém a vlídném venkovském nádraží, kde vás čekají vaši blízcí. Již jsme ostatně u cíle. Následujte mne, prosím!“

*

Vlak náhle zastavil a Nathan za okénkem spatřil roztomilé staré nádraží, jako by „vypadlé“ odkudsi z 19. století. Dojatě si prohlížel členitou chaloupku se sedlovými střechami, před níž se již mačkal chumel lidí.

Vystoupil ven a z rozrušení se mu orosily oči. Na perónu jej právě vítaly jeho babičky Lucy a Erna, teta Martha, dědečkové Quentin a Ted, a také jeho nedávno zesnulá starší sestra Kate. A vedle ní poznal svoji předčasně zemřelou dcerku Lydii, která ve svých osmi letech vběhla při neopatrném přecházení silnice pod nákladní vůz a byla na místě mrtvá. Neubránil se dojetí a z očí mu vytryskl mocný proud slzí ...

Len ponechal Nathana nějaký čas pohromadě s jeho blízkými. Nakonec setkání decentně ukončil. „Prozatím stačí!“ oznámil spisovateli šeptem do ucha. „Ještě se s nimi znovu setkáte, a ne jednou. Tady není kam chvátat, času je nepočítaně. Ostatně můžete postupně poznat i všechny své předky, které už jste sám nezažil. Ovšem teď nás čeká ještě několik stanic, jimž se nemůžeme, ba ani nesmíme vyhnout.“

„OK. Vy se tu vyznáte lépe než já. Tak tedy jed'me!“ neprotestoval Nathan. Rozloučil se s příbuznými a nasedl znovu do vlaku, v němž byli spolu s Lenem jedinými momentálními pasažéry. Stroj se znovu rozjel a spisovatel se optal svého společníka: „Kam vlastně jedeme nyní?“

„Teď míříme do vašeho literárního světa,“ odvětil blondýn a zatvářil se mimořádně smutně.

„Nechápu,“ opáčil Awley.

„To nevádí. Brzy pochopíte vše sám,“ pronesl anděl, jenž nedovedl skrýt v očích jakousi skleslost. „Tak odvahu a jdeme na to!“ zavelel energicky. Vlak zastavil a oba muži vysedli ven.

*

Na další zastávce je již nevívalo příjemné venkovské nádraží, nýbrž moderní prosklený panelák v jakési ponuré průmyslové zóně, bez jakékoli zeleně a nalézající se zřejmě na okraji některé z metropolí.

„Jistě, Crowfieldské předměstí v Eastbridgi. Sem jsem zasadil svůj první román, který vypráví o životě místní rodiny Wilsonových,“ ohlásil Nathan.

Anděl mlčky přikývl.

V té chvíli se nedaleko od obou mužů objevila postava elektrikáře Jima Wilsona, tmavovlasého a ve tváři zarostlého vousáče v modré montérkové kombinéze a s hnědou brašnou s náradím přes rameno.

„Jime!“ vyštěkl překvapený Awley.

„Ano, já jsem Jim. Přesně, jak jsi mě stvořil, otče,“ vykřiklo stvoření, ale z jeho výrazu tváře rozhodně nezářil vděk. „Tvůj Jim, rošťák, opilec, nepořádný otec, v mládí feťák, který dohnal svoji matku k předčasné smrti. Delikvent, jenž si odseděl tři roky natvrdo v tom nejhorším vězení v Británii a který v pětáctyřiceti nešťastně umřel v drátech elektrického vedení, kde se usmažil za živa. Víš, jaká to byla hrozná smrt? Cítil jsi někdy sám tu strašlivou bolest, když se ti pálí každý cípeček kůže na tvém těle a nemáš kam utéci? Nemá tě kdo zachránit, nepřichází žádná pomoc a tvůj ortel je neodvratný. A ty ho prožíváš s tisíci čtenářů znovu, znovu a znovu – nemůžeš z něj utéci, nemůžeš ho opustit? Tak jsi byl stvořen a takový navždycky budeš! Ty sis mě takto vymyslel, ty sis mě vytvořil, ty, můj skutečný otec? Proč jsi mně nedaroval lepší a hezčí život? Proč jsem kvůli tobě musel tolik trpět? Proč jsi nalézal zalíbení v tak ohavných osudech? Proč jsi mně daroval tak děsivou smrt? Proooooč?“

Awley náhle cítil, jako by byl zcela propojen s Jimem, svým literárním hrdinou, a zažíval naprosto vše, co jeho nešťastný výtvor. Deptaly jej vztahy s matkou a s blízkými, trpěl těžkými depresemi, abstinenčními příznaky při odvykací kúře, stýskal si na život a na to, že mu nevyšlo ani jediné manželství, obtížně prožíval své věznění, šikanu i znásilňování od spoluvězňů a na závěr si prožil Jimův strašný konec v drátech elektrického vedení. A když to všechno konečně skončilo, byl náhle zase malým Jimem a vše začínalo odznovu, jako by musel projít Jimovými osudy přesně tolikrát, kolikrát si Nathanovu knihu přečetli jeho čtenáři. Čas neexistoval, nebylo kam chvátat...

Když vše konečně přestalo a zdrcený Awley měl dojem, že právě prožil tisíce Jimových životů, uzavřených v jakési neustále se opakující smyčce, svalil se vyčerpaně na zem vedle vlaku. Měl dojem, jako by z něj právě prožité utrpení vysálo i tu nejposlednější částičku jeho energie. Na zemi vedle sebe spatřil ležet svého anděla. Také on měl sinalou tvář a působil nesmírně unaveně.

*

„Proč? Proč mám tohle, proboha, prožívat?“ optal se po chvíli zdeptaný spisovatel.

„Protože vše, co jste vytvořili ve své fantazii tam, na druhém břehu, to všechno má svoji duševní existenci také zde, ve světě nepevných a proměnných forem,“ zaznělo andělovými ústy v odpověď.

„Jak jsem to ale mohl vědět předem, Lene?“ posteskl si vyčítavě Awley. „Kdo to mohl tušit?“

„Jedno pravidlo je tam i tady úplně stejné,“ pravil na vysvětlenou anděl. „Neznalost zákona neomlouvá!“

„A co jsem měl tedy dělat jinak a lépe?“ optal se Nathan, jemuž se pozvolna navracely ztracené síly, obdobně jako vyčerpanému Lenovi.

„Nezviditelňovat se tolik kvůli úspěchu a penězům, nevytváret takové množství strašných a šokujících lidských osudů, psát především o dobrých a ušlechtilých věcech a neplodit zbytečně moc zla a nepříjemnosti, ani na papíře, ani na televizní obrazovce.“

„Mám přece i pár kladných hrdinů,“ pronesl na omluvu spisovatel.

„Ale mnoho jich není,“ odtušil Len. „A často jde o dobré lidi, kteří značně trpěli zlými skutky ostatních, takže i jejich životy byly mnohdy plné bolesti.“

„Jenže psáním o samých hezkých věcech bych se komerčně neuživil!“ stýskal si Awley. „Jinak to prostě nešlo!“

„Ale šlo!“ rozčilil se nečekaně Len. „Jistěže to šlo! Mohl jste za menší peníze třeba uklízet chodník, po večerech psát jen ušlechtilé příběhy, a hlavně: nebažit po slávě!“

„Jiní spisovatelé to přece taky takhle nedělali!“

„Opět nemluvíte, pravdu, Nathane!“ zaprotestoval anděl. „I tací, o nichž mluvím, existovali. Ale skoro nikdo jejich díla nečetl, protože lidi ‚tam dole‘ chtějí samé krváky, horory, neštěstí, války, vybuchující auta, krádeže a vraždy skoro v přímém přenosu...“

„No vidíte, i vy sám uznáváte, že jejich díla skoro nikdo nečetl!“ zdůraznil Nathan

„Jenomže to není omluva. Neznalost zákona zkrátka neomlouvá,“ uvedl Len a tvářil se nekompromisně.

„Vám se to říká, anděli, ale já jsem ten, kdo tím teď bude trpět,“ ozval se znovu nešťastně Awley a bylo mu do breku. „Ke své rodině jsem se přece vždy choval co nejlépe a musím říci, že jsem nikdy nežil jako darebák. Ano, býval jsem občas sobecký, měl jsem rád slávu a uznání

od lidí, ale nikoho jsem netrápil ani netrýznil a moje děti a rodina mě milovaly.“

„Váš pozemský život nebyl úplně nejhorší,“ přiznal blondýn. „To ostatně poznáte, až spatříte film celého svého života, kdy v každém momentu uvidíte, ke komu jste se zachoval dobře a komu jste případně uškodil, možná i nevědomě. Ale tenhle film vás čeká až na závěr a uvidíte ho pouze jednou jedinkrát.“

„Na závěr? Čeho?“ zhrozil se Nathan.

„Až si prožijete životy všech svých literárních hrdinů, které jste vytvořil. A to přesně tolikrát, kolikrát byla, a v budoucnu ještě bude, přečtena vaše kniha, v níž se hrdina vyskytuje... A vzpomeňte si na své poslední tři romány, které vyšly hned v 16 jazycích světa!“

„Tohle je Peklo. Říkáte si anděl, ale vzal jste mě do Pekla!“ vykřikl zoufale spisovatel, bezradně se rozhlédl a přemýšlel, kudy by se odsud dalo uprchnout.

„Není úniku!“ pronesl Len. „Kamkoli se přesunete, tam vás budou pronásledovat také vaši literární hrdinové. Ovšem v Pekle opravdu nejste. Tak zle jste zase nežil. Nejste vrah, válečník, zloděj, prznitel dětí ani terorista. Jste jenom spisovatel a ti až na výjimky končívají vždy tady v Očistci, který je součástí světa nepevných forem.“

„Takže ...?“ naznačil Awley, ale netroufal si dokončit myšlenku.

„Takže ve vašem případě tu máme 75 románů různých žánrů a v nich 1 241 literárních postav s jasně vykreslenými osudy. Poslední a zároveň nedokončený román vám moji nadřízení nebudou počítat. Už si ho téměř nikdo nepřečte, jen literární historici ve vaší pozůstalosti, a to ještě jako torzo. Můžete ho samozřejmě dopsat alespoň zde, ale ...“

„Ne, já už nechci nikdy nic psát! Ztratil jsem chuť. Už ne!“ zaštkal Nathan.

„Přesně to jsem čekal. Nicméně, jak jsem říkal už v úvodu, jsou tu četné další možnosti, jak se posmrtně zabavit – a nemusí to být zrovna literární tvorba. I když s texty vybízejícími k lásce a ušlechtilosti tady nemáme žádný problém, tak na to nezapomínejte!“

„Já už životy svých dalších literárních hrdinů prožívat nevydržím, neustojím to, umřu z nich!“ zašeptal spisovatel a v očích se mu zračila hrůza.

„Neumřete. Jste přece na Věčnosti. Tady už se umřít nedá,“ konejšil Nathana Len. „A hlavně, nebudete na to sám, vždy při tom budu s vámi!“

„Vy cítíte všechno jako já?“ vyhrkl spisovatel.

„Je to součást mé služby. Nejsilnější stránkou anděla je empatie, Nathane. Prožívám všechno s vámi a posiluji vás, abyste to zvládl. Ale o mne se nebojte, jsem trénovaný.“

„Proboha. A já myslel, že zrovna vy jste takový nějaký prestižnější anděl, když pracujete se spisovatelem. Že jste ve svém oboru tak trochu V.I.P. veličina,“ přiznal Nathan.

„To si zpočátku myslí kdekdo,“ přikývl anděl, jenž stále ležel na zemi a sbíral síly stejně jako Awley. „Ale všechno je jinak. Víte, pracovat se spisovatelem je docela náročná záležitost, do které se jen tak někomu nechce. A přesto ji někdo z andělů dělat musí! ... No znáte to jistě ze svého světa. Tam taky dobrovolně nikdo nechce ovládat třeba hovnocuc a čistit žumpy a kanály. Jenže nakonec ho někdo přece jen nafasuje a začne s ním jezdit ...“

Awley zničeně přikývl hlavou. „Už rozumím, Už mnohému rozumím.... Takže z 1 241 literárních postav mám již jednu odžitou, vidíte? A teď mě čeká těch zbylých 1 240... Ale spolu s vámi, příteli ... na to nebudu zcela sám,“ dodal trhaně a věnoval vděčný pohled svému andělovi.

„Tak tak,“ odtušil Len

„Už jsem zpátky při síle, myslím, že můžeme jít na další kolo,“ prohlásil Nathan, ovšem netvářil se nijak nadšeně a v jeho očích byl strach. Nebyl totiž jen autorem běžných románů ze života, ale také spolutvůrcem ságy o meziplanetárních válkách a dvou desítek detektivních knih, v nichž oběti umírají tím nejhorším a nejbystiálnějším způsobem. Měl dojem, že před svými zraky právě vnímá oběť své poslední detektivky, která umírala v důsledku pomalého mučení od svého vraha bezmála týden...

V té chvíli jej napadla spásná myšlenka. Otočil se na anděla a optal se: „Takže když existuje posmrtný život a existují andělé, musí být někde tady také Bůh. Že je to tak? Nebo alespoň nějaké nejvyšší vedení. A nemohl bych ho požádat o odpuštění, abych nemusel tolik trpět?“

Andělovi se rozzářily oči a celá jeho tvář nesmírně pookřála. „Bingo, Nathane!“ zakřičel radostně. „Můžeme si podat společnou žádost na vyšší místa a poprosit o odpuštění. Nebo alespoň o prominutí části vašeho trestu.“

Určitě se za vás přimluvím. Ale zadarmo to nebude. Budete muset slíbit, že si to něčím odpracujete. Třeba v andělské službě...“

„Se spisovateli?“ vytřeštil oči na svého společníka Nathan a otrásl se.

„Ale ne, ty mám na starosti já. To by byl pro začátečníka moc složitý úkol. Přiváděl byste nám sem jiné profese, které nejsou tak komplikované jako ta vaše a řeší se rychleji a snáze. Mimochodem představte si, že váš kolega Finchley, držitel Pulitzerovy ceny, na to samé, co vy, vůbec nepřišel. Jeho knihy měly miliony čtenářů a on si prošel opakovanými životy všech svých 874 literárních hrdinů. A přitom stačilo podat si žádost o odpuštění a nebylo by tak zle. Tihle zatvrzelí ateisti si to dělají zbytečně složité i tady nahoře, věřte mi, Nathane! Nemají to lehké za života a ani po smrti...“

„To jsem rád, že nejsem jako Finchley,“ oddechl si Nathan. „A co teď?“

„Teď sestylizujeme žádost a počkáme si na výsledek. Od prožívání životů vašich hrdinů si zatím dáme přestávku. Tady jste na Věčnosti, a tudíž není nutno nikam příliš chvátat...“

O POSMRTNÉM ŽIVOTĚ

Dan Novotný

Přijdete na tento svět a dříve nebo později si jasně uvědomíte toto: všichni lidé jednou zemřou. Vy taky. Co bude potom? Vlastně nikdo neví. Materialisté říkají, že tím, že bude zničeno tělo, bude zničena i mysl a vědomí a nezůstane prostě „nic“. Věřící mají různé svoje systémy posmrtného života. Ale jak tyhle vznikly?

Nikdo, kdo ještě neumřel, logicky nemůže vědět, jaké to je. Přesto jsou tu lidi, kteří říkají: „Víme, jaké to je po smrti. Pokud budete dělat to, co vám řekneme, dostanete se poté na nějaké dobré místo, pokud ne, na nějaké špatné místo.“ Jak to mohou vědět, když dosud neumřeli?

Všichni se rodíme nazí a bezmocní a informace získáváme až časem: odkud mohli získat takovéto informace?

Sám uznávám informace vědecké. A ty jsou v tomto případě dvojího typu:

1. lidé prožijí stav blízkosti smrti (dále Near Death Experience neboli NDE) a vidí „druhou stranu“.
2. některé děti si prý pamatují své minulé životy. Počet NDE v poslední době stoupl, protože medicína pokročila a je schopna resuscitovat i lidi, kteří by dříve umřeli.

Vědci, kteří se snaží vyvrátit bod (1), tvrdí, že mozku prostě dochází kyslík a halucinuje. Na to by se dalo odpovědět protiargumentem: sdílení informací mezi člověkem s NDE a okolím, které by nenastalo, kdyby to nebylo „pravé“ NDE. Příklady? Anita Moorjani ve své knize „Musela jsem zemřít“ popisuje, jak v průběhu NDE viděla, jak za ní letí její bratr z jiného státu, také slyšela doktora, jak o ní mluví v jiné místnosti, což by „neměla slyšet“. Když se probudila a řekla bratrovi „viděla jsem tě v letadle“, byl z toho zmatený. Taky Raymond Moody ve své knize „Život po životě“ popisuje lidi s NDE, jak se dostali k informacím, které by vlastně „nemohli vědět“.

Vědci, kteří se snaží vyvrátit bod (2), poukazují na přílišnou fantazii těchto dětí. Tady nemám žádnou „obranu“, snad by se dalo události, které děti popisují, vyhledat v historii a ověřit.

To, že umíráme, vůbec není dle mého názoru špatně. Naopak si myslím, že je to hodně dobře, protože víme, že všechno pomine, a tak jednak nás to nutí dát nějaký rámeček svým činům a jednak jakákoli patálie, do které se namočíme, tu není navždy, ale pouze maximálně do konce našeho života.

A jak bych si přál, aby to na „druhé straně“ vypadalo? Přál bych si, abych se mohl setkat s příbuznými a přáteli, kteří zemřeli přede mnou a komunikovat s nimi. Přál bych si, abych mohl pozorovat ty příbuzné a přátele, kteří ještě nezemřeli. Přál bych si, abych měl sice možnost, ale nikoli nutnost, se inkarnovat znovu. Přál bych si, abych měl přístup k vesmírné „databázi“ informací, v níž bych si mohl „listovat“ abych pochopil svět.

Ale vím, že když si něco přeju, ještě to nutně neznamená, že to tak i bude.

Dan Novotný

duchovní momentka z hotelu

rok 2015

dovolená

sedím v hotelovém pokoji

a zkouším meditovat

vtom si řeknu: „na meditaci nemám správnou náladu“

„kašlu na to“

vstávám ze židle

a uvolňuju se

ale moment:

kdo že to vlastně nemá tu náladu?

kdo že na to kašle?

je tu vůbec někdo takový?

Císařovna je nahá

špatně dosažitelné věci

zařazené mezi „Přání“

svítí jistou gloriolou:

stačí jich však dosáhnout

aura splaskne

a „to bylo všechno?“

inu, proto s námi někdy svět

zkouší hrát durcha

kdy se plahočíme za těmito „Přáními“

jako osel

s mrkvičkou před obličejem na udičce

a ony nám unikají

ale stačí prohlédnout, jaký je to nesmysl

a jsme zase o něco svobodnější

Nauka

zažil jsem už celkem dost zkušeností

s meditacemi, pseudo-nebesy a pseudo-pekly

tak mě jednou napadlo

jestli bych neměl napsat, založit

nějakou nauku

ale neučiním tak
protože za takových dvě stě, tři sta let
by někdo mohl vzít moji nauku
překroutit ji
a zneužít ji k ovládnutí lidí

sub-objektivní

Je svět něco šíleného,
nebo něco normálního?
Nevím – je v něm něco mého:
všechno vnímám přes Dannyho.

paradoxy mysli a srdce

že prý tam není už ani pocit „já“
můžete mi tedy vysvětlit
komu se to tedy děje?
vrším na sebe paradox za paradoxem,
myšlenkové hrátky mezi spánkem a bděním
neschopnost ukázat na „to“ prstem
stále uniká, unikát jeden ...
prý je to „cesta“
můžete mi tedy vysvětlit
odkud kam?
každá vteřina popírá tu předcházející
logika šla na ryby
a ulovila delfína
jen pokrč rameny
vysměj se těm paradoxům
roztáhni srdce
a leť

tautologie

Bytí prostě je.
Jen lidé si od toho odvádějí pozornost.

psaní o ...

Přijde takhle jednou žák za Mistrem:

„Mistře, dosáhl jste osvícení, nechtěl byste o tom něco napsat?“

Mistr se na žáka podívá: „A o čem bych měl jako psát?“

ČLOVĚK HLEDÁ VŠELÉK

Jarmila Plotěná

Řeknete si, že takových všeléků tu už bylo a ne najít ten pravý. Ano, od nepaměti hledali lidé nějaký zázračný prostředek na nejrůznější neduhy, ale také třeba na řešení všelijakých svých problémů. Je jisté, že i v minulých dobách nemoci a potíže vždy byly a člověk toužil najít nějaké dostupné řešení. Tak vznikaly tajné receptury. Najít panaceum bylo cílem nejen alchymistů, ale i mnoha léčitelů. Bohyně Panakeie, „všeléčitelky“, dcery boha Asklépia, původně snad řeckého léčitele ze 13. stol. př. n. l. se dovolával i text Hippokratovy přísahy. Po velmi účinném prostředku na léčení chorob touží mnoho lidí dodnes. Problém však je, že si člověk většinou představuje onen všelék jako nějakou látku, něco co lze vypěstovat nebo vyrobit. Tak hledá a zkoumá a při tom bádání získává stále více poznatků o vnějším světě.

Avšak už kdesi na počátku historie objevil člověk jiný způsob hledání všeléku. Bylo to a dosud je náboženství a různé duchovní cesty. Ony totiž, pokud jsou skutečně živé a tedy odpovídají na otázku smyslu života a podstaty člověka, pomáhají v každé situaci. Jsou tak zvláštním druhem všeléku. Totiž takového co pomáhá člověku různá úskalí života, překážky a nemoci unést, přijmout nebo s vyrovnanou myslí zvládnout u vědomí smyslu všeho co život přináší. Nejde však jenom o toto odevzdání se, ale o setkání se životodárnou silou, která je podstatou vesmíru a člověka, a která je nám blízká, přátelská a osvobozující a po níž ve své podstatě, třeba nepřiznaně, touží každý člověk. Co si více přát: Kéž všichni lidé co nejdříve najdeme svůj božský všelék!

OTEC

Daniel Novotný

Bílé Slunce již ozařovalo svět a Žluté Slunce právě vycházelo. Malý Vlk se jako vždy schovával v křoví vprostřed vesnice a pozoroval lidi. Přemýšlel o včerejší oslavě: při vzývání Bohyně Matky tam kněžka podotkla, že Bohyně má ráda dobré skutky. Takže Malý Vlk, třináctiletý chlapec, začal přemýšlet, jaký dobrý skutek by mohl udělat.

Vtom uviděl, jak po cestě kolem oltáře Bohyně Matky cupitá Ryšavá Veverka, osmiletá dívenka, se svojí babičkou Košatou Lípou. Povídaly si a Malý Vlk ze své nenápadné pozice v křoví všechno zaslechl:

„Babi, já mám hlad,“ vypískla Ryšavá Veverka.

„Veverko, Veverko ... mám u sebe doma váček s bobulemi, ale než se tam se svými starými kostmi doplazím ...“ odvětila její babička.

Malému Vlkovi svitlo: to bude ten dobrý skutek! Donese Ryšavé Veverce a Košaté Lípě bobule!

Vyrazil k chýši, kde bydlela Košatá Lípa. Po chvíli rozhlížení našel onen sáček s bobulemi, když vtom do domku vkročila Štíhlá Laň, dcera Košaté Lípy, matka Ryšavé Veverky:

„Zloděj!“ zakřičela, „Ten malý kluk tady bere bobule, které mu nepatří!“

Ihned se seběhli lidé z celé vesnice.

* * *

Stříbrný Měsíc již přispíval trochou světla do temné noci a Rudý Měsíc se měl za chvíli objevit. Malý Vlk ležel, bolestí zkroucený, na palouku vedle vesnice. Po nešťastném nedorozumění, které bylo pro Malého Vlka osudné, následoval soud ve jménu Bohyně Matky. Ani jedna z kněžek nevěřila obhajobě Malého Vlka, který tvrdil, že chtěl bobule donést Ryšavé Veverce a její babičce. Nakonec dostal trest: dvacet ran bičem. Protože nemohl kvůli bolesti spát, šel na procházku a nakonec si sedl na mýtině. Taková nespravedlnost! Vždyť to myslel dobře! Proč Bohyně Matka nezasáhla? Není to tím, že Bohyně Matka protežuje pouze ženy? Ty mají ve vesnici vůdčí postavení.

* * *

Malý Vlk přemýšlel dál: vedle Bílého Slunce je ve dne na nebi Žluté Slunce. Vedle Stříbrného Měsíce ozařuje noc i Rudý Měsíc. Pokud je Bohyně Matka, neměl by někde být i Otec? Bohyně Matka se často

ztotožňuje se zemí a životem na ní – takže Otec – s nebesy? Malý Vlk se zkoušel modlit k Otci. Měl asi duchovní sklony, protože se před ním, zoufale se modlícím, zkrvaveným z ran bičem, objevila vize: viděl abstraktní zákony, zákony zákonů, pyramidu čistého vědění založeného na číslech a na něčem, co doposud nepoznal: spousty malých obrázků na hliněných tabulkách, zapisující a pamatující si toho tolik, kolik by si lidé zapamatovat nestačili. A velké vesnice, daleko větší než ta jeho, s chrámy Otce – a kdo uživí tolik lidí? A jak? Je možno ulovit tolik zvířat? Otec mu poslal další odpověď a Malý Vlk věděl, co má dělat: vzal divokou travu. Právě kvetla. Probral semínka z těch největších a nejslibnějších klásků, rozryl trochu půdy na mýtině a semínka do ní zasadil. Hlavou mu zněla nová slova: „pšenice“ „ječmen“ ... „placky“ „chleba“ „pivo“ ...

* * *

A tak to všechno začalo.

JÍT DÁL

Anna Vachudová

Odražit se ode dna,
přesně to je třeba,
doba je teď záludná,
někoho to neba.

Musíme však jíti dál,
s odvahou a pílí,
štěstí je než rozhodnutí
být bdělý v danou chvíli.

S bdělostí lze přežít vše
i okamžik smrti,
proto třeba cvičit je,
neboť náš čas letí.

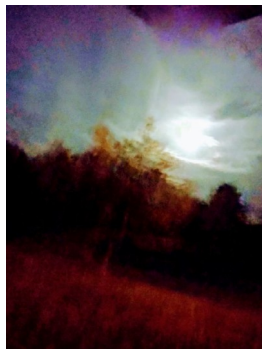
Abychom pak mohli říci:
„Můj život ten byl k žití“
a rozeznít v srdci mantru
„Můj Pane, děkuji Ti“.

Jarmila Plotěná:

Až se člověk podíví,
jak jsou ty verše pravdivý.
Ty se Ti povedly, jak se říká,
měly by jít do Poutníka.

Kdo je toho autorem,
ten může být jiným vzorem,
že poctivě praktikuje,
k Poznání se přibližuje.

*Kdo zатуší, jak letí život náš,
udělá si na bezčasí čas.*

Vážně převážně nevážně, aneb

děkujeme za

ZAJÍMAVÉ VÝROKY Z BRNĚNSKÉ UNITARIE

které pro nás zaznamenala *Magda Pulicarová*

Z písemných materiálů:

- dýchání ústy je z několika důvodů škodlivé
- základní postoj je leh na břicho
- Jan Schwarz se narodil v roce 1985. V roce 1981 byl z politických důvodů uvězněn. Roku 1987 byl přijat na fakultu ...

Zmatení jazyků:

- na střevo mají vliv i porody, zejména u žen (B. Houser)
- mlčel jak Angličan, i když to byl Maďar (J. Plotěná)
- ten svetr byl taky dvoubarevný: černá a černá (J. Plotěná)
- když to má, tak to nemá (J. Plotěná)
- chodil jsem po té stezce cesta necesta (doc. Hauck)
- já vám to řeknu jenom krátce, tak na dvě nebo dvě a půl hodiny (doc. Hauck)
- tak to nekonečno – aby se nám sem vešlo ... (RNDr. Lustig)
- Rusové mluvějí azbukou (Ing. Sommer)
- on si zapomněl prášky a byl z toho na prášky (Z. Vašíček)
- máme prý hodně vzácných nerostů, jako jsou lithium, zlato, uran, Neptun, Pluto ... (M. Pulicarová)
- mě napadlo pár básniček, virus ne (M. Pulicarová)

UNITÁŘSKÉ PRINCIPY

1. Svoboda svědomí a přesvědčení

Svoboda svědomí a přesvědčení patří mezi základní práva člověka. Jako unitáři jsme toho názoru, že svobodu si má uchovat člověk i na duchovní cestě. Protože každý člověk je zcela jedinečnou bytostí, každému také přísluší svoboda hledat svou cestu k Bohu, pravdě, štěstí a smyslu života.

2. Tolerance a porozumění druhým

Upřednostňujeme takovou formu tolerance, která se snaží druhým porozumět, pochopit je a nechat se jejich názory obohatit. Tento postoj neuplatňujeme jen uvnitř náboženské společnosti, ale i mimo ni. Na základě toho respektujeme každý názor, který vede ke kladným životním hodnotám.

3. Používání kritického rozumu i v náboženství

Charakteristickým rysem naší duchovní cesty je hledání a objevování pravdy. Na této cestě skrze vlastní zkušenost a kritickým zvažováním čerpáme z moudrosti náboženství, filozofie, vědy, umění, literatury a dalších zdrojů.

4. Harmonický rozvoj osobnosti

Ať v mládí nebo ve vyšším věku, člověk se vždy může snažit o vlastní zdokonalování. V našem společenství chceme člověka inspirovat tak, aby byl tvůrčí a rozvíjející se osobností a aby pečoval o své tělesné a duševní zdraví.

5. Soucítění, rovnost a spravedlnost v mezilidských vztazích

Láska k bližnímu předpokládá soucítění, rovnost a spravedlnost, které vedou k tomu, abychom se otevírali druhým i světu. Svědomí je nám pak vodítkem při našich konkrétních životních rozhodováních.

6. Respektování hodnoty a důstojnosti každého člověka

Každý člověk je neopakovatelnou bytostí a potřebuje žít tak, aby byla zachována jeho lidská důstojnost. Nikdo nesmí být diskriminován pro svou víru, rasu, národnost, věk, pohlaví, sexuální orientaci, politické přesvědčení nebo jinak.

7. Pomoc druhým a sociální odpovědnost

Nedílnou součástí naší duchovní cesty je pomoc druhým. Služba bližním je praktickou zkouškou našeho duchovního života. Proto podporujeme všechny snahy o sociální spravedlnost v místním i celosvětovém měřítku.

8. Úcta k životu a přírodě

Svět je navzájem propojeným celkem, o který je třeba pečovat a chránit jej. Člověk je jednou z jeho součástí. Jako unitáři chováme úctu k životu, která nás vede k spoluodpovědnosti za stav přírody a světa, a proto podporujeme všechny aktivity, které se snaží nenásilným způsobem tento princip rozvíjet a naplňovat.

9. Demokratický způsob rozhodování

Organizační záležitosti a sporné otázky řešíme demokraticky s vědomím nedokonalosti tohoto způsobu rozhodování.

Vzhledem ke koronavirové epidemii v současnosti publikujeme pozvánky na shromáždění pouze na webu. Obvyklý čas našich shromáždění na Staňkově 18a je ve středu a v pátek od 17:00 do 19:00 hodin, po dobu pandemie se snažíme pátky sdílet také po internetu (zoom).

Více informací a tipů se dozvíte na facebooku, na našich webových stránkách, nebo na stránkách Unitarie:

www.facebook.com/UnitariaBrno

brno.unitari.net

Stránky NSČU, odkud se dostanete také do jiných obcí:

www.unitaria.cz

Můžete nám také napsat na mailovou adresu:

unitaria.brno@seznam.cz

Blog unitářských duchovních:

pospolu.unitaria.cz

Vydává Obec unitářů v Brně. Redakční rada: Rev. Mgr. Jarmila Plotěná, Bc. Daniel Novotný, Ing. Dalibor Halouzka, Ing. Pavel Sedlák

Za obsah článku nese odpovědnost jeho autor.

MK ČR E 16083